

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3775/2024
19.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бобан Трајковић, адвокат из ..., против тужене ЈУ Туристичка организација Града Враћа, чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Враћу Гж1 25/24 од 29.05.2024. године, у седници одржаној 19.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Враћу Гж1 25/24 од 29.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Враћу Гж1 25/24 од 29.05.2024. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Враћу П1 85/23 од 22.11.2023. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да тужилци исплати на име увећане зараде по основу прековременог рада и на име увећане зараде по основу рада недељом и на дане државног празника, износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужилци плати на име трошкова парничног поступка износ од 69.144,00 динара, са законском затезном каматом на износ трошкова заступања од 63.000,00 динара, почев од дана извршности пресуде до исплате.

Виши суд у Враћу је решењем Гж1 25/24 од 29.05.2024. године, одбио као неосновану, жалбу туженог и потврдио пресуду на основу признања Основног суда у Враћу П1 85/23 од 22.11.2023. године, у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против решења другостепеног суда, тужени је изјавио благовремену посебну ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог Закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку, у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нема услова за уједначавање судске праксе. Ревидент у ревизији указује на погрешну примену одредбе члана 33. став 3. Закона о парничном поступку, а неправилна примена одредбе процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка, што није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 420. став 1. и 6. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да ревидент ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не чини главни захтев и не представља решење против ког се ревизија може да изјави у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**